

Autor neznámý

Několik dní se Barenzii stýskalo po přátelích. Už druhý týden se jí ale nálada začala zlepšovat. Zjistila, že je ráda znovu na cestě, ačkoliv jí Slámkova společnost chyběla více, než by čekala. Doprovázela je skupina rytířů, s nimiž jí bylo dobře, ačkoliv byli mnohem ukázněnější a uhlazenější než strážé kupeckých karavan. Chovali se k ní sice srdečně, ale ačkoliv je často škádlila a dobírala si je, nikdy neupustili od zdvořilého tónu.

Symmachus jí v soukromí vyčinil, tvrdil, že královna si musí za všech okolností zachovávat královskou důstojnost.

Chceš říct, že už si nikdy nemůžu užívat zábavy? zeptala se nevrle.

Správně. Ne s jim podobnými. Nejsou ti rovni. Mocní lidé mají být vlídní, ale ne příliš srdeční, paní. V Císařském Městě se budeš chovat cudně a slušně.

Barenzie se zašklebila. "To bych stejně dobře mohla být zpět na Darkmoorském hradě. Elfové jsou od přírody prostopášníci, víš? Všichni to tvrdí."

Pak se všichni mýlí. Někteří jsou, jiní ne. Císař a já očekáváme, že projevíš rozvahu a dobrý vkus. Dovol, abych ti připomněl, Tvoje Výsosti, že na trůně Žalovínu sedíš nikoli dědičným právem, ale jen a pouze z vůle Tibera Septima. Pokud tě bude považovat za nevyhovující, tvoje vláda skončí dřív, než vůbec začne. Od všech těch, které dosadí na trůn, požaduje moudrost, poslušnost, rozvážnost a naprostou oddanost. A u žen dává přednost cudnosti a umírněnosti. Důrazně doporučuji, aby sis v chování vzala příklad od naší dobré Drelliany, má paní.

Tak to se snad raději vrátím do Darkmooru! odsekla Barenzie mrzutě, znechucena představou, že by měla jakkoliv napodobovat tu studenou a úzkoprsou elfku.

Takovou možnost na výběr nemáš, Tvoje Výsosti. Pokud nebudeš k užítku Tiberu Septimovi, postará se, abys nebyla k užítku ani jeho nepřátelům, řekl důrazně generál. "Jestli si chceš udržet hlavu na krku, dej na má slova. A pamatuj, že moc nabízí jiné radosti než tělesná potěšení s prostým doprovodem."

Začal mluvit o umění, literatuře, divadle, hudbě a velkolepých plesích, pořádaných na císařském dvoře. Barenzie naslouchala s rostoucím zájmem, vzbuzeným nejenom jeho hrozbami. Ale pak se nesměle zeptala, zda bude moci v Císařském Městě pokračovat ve studiu magie. Symmacha to zřejmě potěšilo a slíbil, že to zařídí. To ji povzbudilo. Zkusila tedy ještě nadhodit, že si všimla, že tři členové rytířského doprovodu jsou ženy, a požádala, zda by s nimi mohla trochu trénovat. Čistě aby nevyšla ze cviku. To už generála potěšilo méně, ale souhlasil. Trval nicméně na tom, že má jít výhradně o ženy.

Po zbytek cesty se jich drželo hezké, ač trochu mrazivé počasí pozdní zimy, takže mohli po zpevněných cestách putovat vcelku rychle. V poslední den jako by konečně přišlo jaro a začala obleva. Silnici pokrylo bahno a všude bylo slyšet slabé, ale trvalé kapání a zurčení vody. Byl to příjemný zvuk.

Při západu slunce přijeli k velkému mostu vedoucímu do Císařského Města. Večerní záře prodchnutá barvou červánků dávala strohému bílému mramoru metropole jemně růžový nádech. Vše vypadalo jako nové, velkolepé a neposkvřené. Na sever k paláci vedl široký bulvár, plný lidí všech druhů a ras. Jak padal soumrak, rozsvěcovala se v oknech krámků a hospod světla a jedna po druhé se objevovaly hvězdy. Dokonce i postranní ulice byly široké a jasně osvětlené. Poblíž paláce se tyčily věže obrovské cechovní síně mágů, táhnoucí se daleko na východ, zatímco na západě se ve slábnoucím světle třpytila mozaiková okna velkolepého chrámu.

Symmachus měl komnatu v okázalém domě dva bloky od paláce, za chrámem. ("Chrám Jediného," řekl jí, když projížděli kolem. Je to prastarý nordský kult, který Tiber Septim oživil. A také jí řekl, že pokud ji císař shledá vhodnou, bude se od ní očekávat, že přestoupí na jeho víru.) Dům byl nádherný - i když ne podle Barenziina vkusu. Zdi a nábytek byly celé

stroze bílé, až na občasné zdobení z těžkého zlata, a podlahy byly vyvedeny z matného černého mramoru. Barenziiným očím se stýskalo po barvách a hře jemných stínů.

Ráno ji Symmachus a Drelliana doprovodili do císařského paláce. Barenzie si všimla, že každý, koho potkali, Symmachu zdravil s uctivým respektem, někdy hraničícím až s podlézavostí. Generál to, zdálo se, považoval za samozřejmé.

Byli uvedeni přímo k císaři. Do malé místnosti pronikalo velkým oknem s drobnými skleněnými tabulkami ranní slunce a zalévalo svými paprsky stůl s bohatou snídaní i muže, který u něj seděl. Jakmile vešli, rychle povstal a šel je přivítat. "Ach, Symmachus, náš nejuvěřnější přítel! Jsme velice rádi, že ses vrátil." Potom položil ruce na generálova ramena a zabránil tak hluboké pokloně, kterou se temný elf chystal udělat.

Pak se Tiber Septim obrátil k ní a Barenzie se uklonila.

Barenzie, naše zlobivá malá uprchlice. Jak se daří, dítě? Počkej, prohlédnu si tě. Symmachu, vždyť ona je okouzující, opravdu okouzující. Proč jsi ji před námi všechny ty roky schovával? Je tu moc světla, dítě? Máme zatáhnout závěsy? Ano, samozřejmě. Mávnutím ruky zastavil Symmachovy protesty a zatáhl závěsy sám, aniž by se namáhal volat sluhu. "Jistě nám tuto neslušnost vůči vám prominete, naši drazí hosté. Máme hodně o čem přemýšlet, ačkoliv to je pro nedostatek pohostinnosti vskutku chabá výmluva. Ale což! Prosím, připojte se k nám. Ty nektarinky z Černého močálu jsou vskutku výtečné."

Usedli ke stolu. Barenzie byla ohromená. Tiber Septim vůbec nebyl ponurý, šedivý a starý válečník, jakého si představovala. Byl průměrně vysoký, téměř o jeden a půl hlavy nižší než vytáhlý Symmachus, ačkoliv měl dobře stavěnou postavu a pružné pohyby. Měl přitažlivý úsměv, jasné - a pronikavé - oči a vrásčitou tvář lemovanou hustými čistě bílými vlasy. Mohlo mu být cokoliv od čtyřiceti do šedesáti. Pobídl je, aby si po libosti posloužili jídlem, a pak zopakoval otázku, kterou generál Barenzii položil už před mnoha dny: Proč utekla z domova? Chovali se k ní její opatrovníci špatně?

Nikoliv, Excellence, odpověděla Barenzie. "Ve skutečnosti ne, i když jsem si to občas myslela." Symmachus pro ni vymyslel příběh a Barenzie jej teď poněkud nejistě odvyprávěla. Čeledín ze stájí, Slámka, ji přesvědčil, že pro ni její opatrovníci nemohou najít manžela a chtějí ji tedy prodat jako konkubínu do Rihádu; a když pak opravdu na hrad dorazil Redgard, dostala strach a se Slámkou utekla.

Tiber Septim vypadal fascinovaně a pozorně poslouchal, když líčila dobrodružství prožitá u kupeckých karavan. "Vždyť to je jako z nějaké balady!" řekl. "U Jediného, řekneme dvornímu bardovi, aby to zhudebnil. Jaký okouzující hoch z tebe musel být."

Generál Symmachus řekl... Barenzie se trochu zmateně zarazila, pak pokračovala. "Řekl... no, že už moc jako hoch nevypadám. Za posledních pár měsíců jsem... vyrostla." Sklonila zrak a doufala, že to alespoň trochu připomíná panenskou cudnost."

Je to velice bystrý člověk, ten náš věrný přítel Symmachus.

Vím, že jsem se chovala jako hodně pošetilá dívka, Excellence. Musím vás požádat o prominutí, a své laskavé opatrovníky také. Uvědomila jsem si to už dávno, ale příliš jsem se ostýchala, abych se vrátila domů. Ale teď už se do Darkmooru vrátit nechci. Excellence, toužím po Žalovínu. Moje duše teskní po mé zemi.

Naše milé dítě. Vrátíš se domů, to ti slibujeme. Ale prosíme, zůstaň s námi nějaký čas, aby ses mohla připravit na vážný a důležitý úkol, který ti svěříme.

Barenzie na něj soustředěně hleděla a její srdce rychle bilo. Všechno šlo přesně tak, jak Symmachus předpovídal. Pociťovala k němu přívál vděčnosti, ale dávala si pozor, aby pozornost věnovala jen císaři. "Bude mi ctí, Excellence. Z celého srdce si přeji všemi svými silami sloužit vám a této skvělé říši, kterou jste vybudoval." Byl to jen zdvořilostní obrat, jistě, ale ona to myslela vážně. Velkolepost města a všudypřítomný pořádek ji naplnily úctou, a navíc ji vzrušovala představa, že se stane součástí toho všeho. A kromě toho na ni udělal dojem vlídný Tiber Septim.

Po několika dnech Symmachus odjel do Žalovínu, aby se tam věnoval povinnostem místodržícího, než bude Barenzie připravena usednout na trůn. Pak se měl stát ministerským předsedou. Barenzie, a Drelliana jako její gardedáma, se ubytovaly v komnatách v císařském paláci. Dostala několik učitelů, kteří ji vzdělávali ve všech oborech, jež byly shledány

vhodnými pro budoucí královnu. Tehdy ji hluboce zaujalo umění magie, zato zjistila, že studium historie a politiky jí nezajímá vůbec.

Když občas v palácových zahradách potkala Tibera Septima, vždy se jí zdvořile vyptával na její pokroky - a plísnil ji, ač s úsměvem, za její nezáměr o státnické záležitosti. Vždycky ji ale rád poučil o složitějších otázkách magie a i historie a politika zněly z jeho úst poutavě. "Jsou to lidé, dítě, ne suchá fakta v zaprášené knize," říkal.

Jak se její vědomosti rozvíjely, jejich rozhovory se prodlužovaly, byly hlubší a častější. Vyprávěl jí o své vizi sjednoceného Tamrielu, v němž by každá rasa byla samostatná a svébytná, ale sdílela společné ideály a cíle a přispívala ke společnému blahu. "Některé věci platí univerzálně, sdílejí je všechny rozumné bytosti dobré vůle," řekl. "Tak nás učí Jediný. Musíme se spojit proti zlým a násilníkům, proti nepodařeným stvořením - orkům, trollům, goblinům a ještě horším bytostem - a ne bojovat mezi sebou." Kdykoliv se do tohoto svého snu ponořil, jeho modré oči zářily a Barenzii těšilo prostě jen sedět a naslouchat. Když se k ní někdy přitočil blíž, ta část jejího těla, která k němu byla obrácena, žhnula, jako by byla doutnajícím ohněm. A pokud se někdy jejich dlaně setkaly, zachvěla se po celém těle a v uších jí zvonilo, jako by jeho tělo bylo nabito bleskovým kouzlem.

Jednoho dne, úplně nečekaně, vzal její hlavu do dlaní a jemně ji políbil na ústa. Po chvíli se odtáhla, užaslá prudkostí svých pocitů, a on se okamžitě začal omlouvat. "Já... my... neměli jsme to dělat. Ale... jsi tak krásná, naše drahá. Tak strašně krásná." Hleděl na ni a v jeho vlídných očích se zračila zoufalá touha.

Obrátila se, po tvářích jí stékaly slzy.

Hněváš se na nás? Mluv s námi. Prosím.

Barenzie potřásla hlavou. "Nikdy bych se na vás nedokázala hněvat, Excellence. Já... vás miluji. Víím, že je to špatně, ale nemohu si pomoci."

Máme choť, řekl. "Je to dobrá a počestná žena, matka našich dětí a budoucích následníků. Nikdy bychom ji nedokázali zavrhnout - přesto mezi námi nic není, naše duše jsou si vzdáleny. Přála by si, abychom byli jiní, než jsme. Jsme nejmocnější člověk v celém Tamrielu, ale... Barenzie, jsme... myslím, že jsme také tím nejosamělejším." Náhle povstal. "Moc!" řekl s důstojným, ale hlubokým pohrdáním. "Vyměnil bych jí pořádný kus za mládí a lásku, kdyby to jen bohové umožnili."

Vždyť jste silný a je ve vás spousta energie a života, víc, než v jakémkoliv muži, kterého jsem kdy znala.

Prudce zavrtěl hlavou. "Dnes, možná. Ale už nejsem to, co jsem byl včera, loni, před deseti lety. Cítím ostří své smrtelnosti, a to bolí."

Jestli mohu vaši bolest nějak ulehčit, dovolte mi to. Barenzie udělala krok k němu a natáhla ruce.

Ne. Přišla bys o svoji nevinnost.

Zas tak nevinná nejsem.

Jakže? Císařův hlas náhle zdrsnel, ztvrdl, jeho obočí se stáhlo.

Barenzii vyschlo v ústech. Co to řekla? Ale teď už není cesty zpět. Poznal by to. "Byla jsem se Slámkou," řekla váhavě. "Byla... byla jsem také osamělá. A stále jsem. A nejsem tak silná jako vy." Zahanbeně sklonila zrak. "Asi... asi vás nejsem hodná, Excellence..."

Ne, ne. Tak to není. Barenzie. Moje Barenzie. Nemůže to trvat dlouho. Máš povinnost vůči Žalovínu i vůči Císařství. A já mám své povinnosti. Ale dokud to jde - mohli bychom se podělit o to, co máme a o co můžeme, a modlit se, aby nám Jediný naši slabost odpustil?

Tiber Septim natáhl ruce... a Barenzie tiše a ochotně zmizela v jeho objetí.

Hraješ si ne s ohněm, ale se sopkou, dítě, napomenula Drelliana Barenzii, když obdivovala nádherný prsten s hvězdným safírem, který jí její císařský milenec dal k jejich měsíčnímu výročí.

Proč? Děláme jeden druhého šťastným. Nikomu neubližujeme. Symmachus chtěl, abych byla diskrétní a dbala na dobrý vkus. Koho lepšího bych si mohla vybrat? A diskrétní jsme naprosto. Na veřejnosti se ke mně chová jako k dceři. V noci k ní Tiber Septim chodil tajným průchodem, o němž vědělo jen několik málo lidí v paláci - on a několik věrných strážů.

Slintá kolem tebe jako pes nad žrádlem. Copak sis nevšimla, jak chladně se k tobě chová císařovna a její syn?

Barenzie pokrčila rameny. Ani předtím, než se stala Septimovou milenkou, se od jeho rodiny nesetkávala s ničím víc než se zdvořilostí. Povinnou zdvořilostí. "Co na tom záleží? Moc má v rukou Tiber."

Ale v budoucnu bude vládnout jeho syn. Nevystav jeho matku veřejnému pohoršení, prosím.

A co s tím mám dělat, když ta nudná ženská nedokáže udržet pozornost svého manžela ani při rozhovoru u oběda?

Nemluv na veřejnosti tolik. To je vše, co po tobě žádám. Na ní mnoho nezáleží, to je pravda - ale její děti ji milují a ty si z nich nechceš udělat nepřátele. Tiber Septim už nebude žít dlouho. Chci říct, opravila se Drelliana, když se Barenzie zamračila, "všichni lidé žijí krátce. Efemerně, jak říkáme my ze starších ras. Přicházejí a odcházejí jako roční období - ale rodiny mocných žijí dál. Pokud chceš z vašeho vztahu něco mít i později, musíš se přátelit i s jeho rodinou. Ale což, těžko tě přesvědčit, abys viděla, jak to skutečně je. Jsi ještě moc mladá a vychovali tě lidé! Když dáš na mě, ty a Žalovín nejspíš přečkáte i pád Septimovy dynastie, pokud tedy opravdu nějakou založil, stejně jako jsi byla svědkem jejího nástupu. Tak to už v lidské historii bývá. Jsou jako nestálé moře, tu příliv, tu zas odliv. Jejich města a panství rozkvétají jako jarní květiny, jen aby v letním slunci uvadly a umřely. Ale elfové trvají. Jsme jako rok proti jejich hodině, desetiletí proti jedinému dnu."

Barenzie se jen zasmála. Věděla, že se o ní a Tiberovi Septimovi povídá. Líbila se jí ta pozornost, protože se zdálo, že všichni kromě císařovny a jejího syna jsou jí okouzleni. Pěvci skládali písně o její temné kráse a půvabném chování. Byla oblíbená a zamilovaná - a jestli to má být jen dočasné, nu, a co není? Byla poprvé v životě šťastná, alespoň pokud si pamatovala, a její dny byly plné radosti a potěšení. A noci byly ještě lepší.

Co se to se mnou děje? stěžovala si Barenzie. "Podívej, není mi žádná sukně. Podívej na můj pas! Copak tloustnu?" Barenzie si s nechutí v zrcadle prohlížela své štíhlé paže a nohy a nepopíratelně ztloustlý pas.

Drelliana pokrčila rameny. "Vypadá to, že jsi navzdory svému mládí těhotná. Neustálý styk s člověkem ti způsobil časný nástup plodnosti. Nevidím jinou možnost, než aby sis o tom promluvila s císařem. Jsi v jeho moci. Myslím, že by bylo nejlepší, abys odešla přímo do Žalovínu, pokud s tím bude souhlasit. A dítě porodila tam."

Sama? Barenzie si položila dlaně na břicho, jež už začínalo prozrazovat její stav. Do očí jí vyhrkly slzy. Všechno v ní toužilo po tom, aby se o plod své lásky mohla dělit se svým milencem. "S tím nikdy nebude souhlasit. Neodloučí se ode mě, ne teď. Uvidíš."

Drelliana zakroutila hlavou. Ačkoliv už nic neřekla, její obvyklý chladný výsměch vystřídal výraz soucitu a smutku.

Řekla mu to hned tu noc, když k ní Tiber Septim přišel na jejich obvyklou schůzku.

Dítě? vypadal udiveně. Ne, spíš zděšeně. "Víš to jistě? Ale říkali mi, že elfky v tak mladém věku otěhotnět nemohou..."

Barenzie se přinutila k úsměvu. "Jak si mohu být jistá? Nikdy jsem..."

Nechám zavolat svého ranhojiče.

Ranhojič, vznešený elf ve středních letech, potvrdil, že Barenzie skutečně čeká dítě, a dodal, že pokud je mu známo, nikdy dřív se nic takového nestalo. Je to důkaz plodnosti Jeho Excelence, řekl ranhojič pochlebovačně. Tiber Septim na něj zařval.

To není možné! řekl. "Zruš to. Příkazujeme ti to."

Pane, užasl léčitel. "To nemohu... nesmím..."

Samozřejmě že můžeš, ty neschopný tupče, obořil se na něj císař. "Je naším výslovným přáním, abys to udělal."

Barenzie, která dosud jen mlčky zírala s očima rozšířenýma hrůzou, se náhle na posteli posadila. "Ne!" vykřikla. "Ne! Co to říkáš?"

Dítě, Tiber Septim si sedl vedle ní a nasadil jeden ze svých okouzlujících úsměvů. "Je mi to líto. Opravdu. Ale takhle to nesmí být. Tvé dítě by bylo hrozbou pro mého syna a jeho potomky. Jasněji už to snad ani říct nelze."

Je to tvoje dítě! zakvílela.

Ne. Zatím je to pouhá možnost, nejasná, dosud neobdařená duší a neuvedená do života. Nedopustím to. Zakazuji to. Vrhli na ranhojiče další tvrdý pohled a elf se roztřásl.

Pane. Je to její dítě. Mezi elfy je dětí velice málo. Žádná elfí žena nepočne více než čtyřikrát, a i to je velmi vzácné. Obvykle jen dvakrát za celý život. Některé elfky však mají jen jediné dítě a jiné žádné. Pokud jí nyní dítě odejmu, pane, už nikdy nemusí žádné počít.

Slíbil nám, že s námi neotěhotní. Už tvým předpovědím nevěřím.

Barenzie nahá vyskočila z postele a vyběhla ke dveřím nevěda, kam vlastně běží. Chtěla pryč. Kamkoliv. Než ale stačila utéct z místnosti, pohltila ji temnota.

Probudila ji bolest a pocit prázdnoty. Prázdnoty tam, kde předtím něco bylo, něco živého. Teď je to mrtvé a navždy pryč. Drelliana byla u ní, snažila se jí zmírnit bolest a otírala krev, která jí stále občas vytékala mezi stehny. Jenže tu prázdnotu nemohlo zaplnit nic. Nic ji nemohlo nahradit.

Císař jí posílal nádherné dary a ohromné kytice a přicházel na krátké návštěvy, vždy jej však někdo doprovázel. Barenzii ty návštěvy nejprve těšily. Ale v noci už Tiber Septim nechodil - a po čase už si to ani nepřála.

Uběhlo několik týdnů. Když už byla tělesně zcela v pořádku, pověděla jí Drelliana, že Symmachus žádá, aby do Žalovínu odjela dříve, než bylo v plánu. Vyrazit měla bezodkladně.

Dostala velkolepou družinu, bohatou výbavu hodnou královny a její odjezd z bran Císařského Města byl působivě obřadný. Některé její odjezd mrzel a svoji lítost vyjádřili slzami a nesouhlasem. Zato některým dalším to nikterak líto nebylo a slzy kvůli ní rozhodně neprolévali.